

Laanebesthyrelserne. Det synes at være en Nødvendighed, at Laanebesthyrelsen maa være paa samme Sted, hvor Overformynderen boer, og jeg har endnu ikke kunnet overtyde mig om det Betænkkelige i, at Overformynderen skulde have Sæde i Besthyrelsen; tværtimod synes det Mødsatte mig mindre naturligt. Den communale Deeltagelse i at bestemme Sikkerheden vilde jo kunne opnaaes ved f. Ex. at lade Andragender om Laan gaae igjennem de communale Autoriteter: — Med Hensyn til Landsthingsudkastet skal jeg indskrænke mig til den ene Bemærkning, at Sagtyndige have forsikret mig om, at det gaaer ud fra en lavere Beregning af Udgifterne, end der nogenstunde kan ventes at ville holde Stik. Til disse Betragtninger skal jeg for Tiden indskrænke mig.

Chr. Jensen: Nærværende Lov vil vistnok blive modtagen med megen Glæde rundt om i Landet, det vil sige, hvis den vedtages i en Form, der kan sikke Umhyndiges Midler noget mere end hidtil. Erfaringen har jo nemlig vist, at de Midler, som have indstaaet i Overformynderierne, for en stor Deel have staaet meget daarlig, og det er en meget sørgelig Opdagelse, man saaledes har gjort, at de Penge, der ere blevne indsatte i Overformynderierne for at være sikke, undertiden ere smeltede hen, ja endog gaaede aldeles tabte for Vedkommende. Det foreliggende Lovudkast forekommer mig imidlertid ingenlunde at være meget tilfredsstillende i denne Retning, og jeg vilde derfor finde det meget hensigtsmæssigt, om der deri kunde blive optaget en saadan Bestemmelse, som blev antydet af den ærede første Taler, at Staten skulde garantere for de Umhyndiges Midler. Jeg indseer meget vel, at dette vil møde Modsigelse fra flere Sider, idet man jo navnlig kan sige, at Staten i det Hele bør afholde sig fra at garantere saadanne Laaneinstituter, men paa den anden Side mener jeg dog det kan ansøres, at de, der have Midler staaende i Overformynderierne, ere Børn af Statens Borgere, at Staten erkjender dem for værgeløse og besidder Mænd til at bestyre deres Midler osv.; og det er i mine Dine ikke meget værd, om En tilbyder at bestyre mine Midler, naar han ikke skal svare til dem. Det forekommer mig, at

man, istedetfor at udlaane Umhyndiges Midler i Kjøbstadeiendomme, — hvilket unægtelig i de sidste Aar har vist sine sørgelige Følger, — eller at udlaane dem paa Landet, hvor der ikke findes nogenlunde sikker Pant, burde kjøbe kongelige Obligationer eller andre gode Papirer, som kunde give de Umhyndige tilstrækkelig Sikkerhed for deres Midler. Fremdeles indføres der ved nærværende Lov flere Embedsmænd, hvoraf vil flyde forøgede Udgifter i Foræning med de andre Ulemper, der ville opstaae derved, at Folk paa mange Steder ville faae en lang Vej at reise til Overformynderierne; maaskee kunde Forretningerne, som hidtil, besørjes af de i Jurisdictionen ansatte Embedsmænd, naar disse underkastes behørig Control. Sluttelig skal jeg tillade mig at bemærke, at Laanebesthyrelserne forekomme mig at være for lidet repræsenterede af Landbostanden, da det jo unægtelig er fra Landet, at de fleste Midler indsettes i Overformynderierne. Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig.

C. Nimestad: Det er Thingets ærede Medlemmer bekendt, at det Forslag, der her foreligger, allerede i 2 foregaaende Samlinger har foreligget Rigsdagen i samme Stikkelse. Første Gang blev det indbragt i Landstinget af Justitsministeren, hvor der blev nedfat et Udvalg, som afgav sin Betænkning, og hvor Sagen gjennemgik alle 3 Behandlinger, der imidlertid gav det Resultat, at Landstinget anbefalede en anden Ordning end den, Regjeringsudkastet gik ud paa, navnlig saaledes, at Overformynderibesthyrelsen, istedetfor at henlægges under 5 Overformynderier, skulde samles i eet saadant. I Folkethinget kom Sagen dengang ikke for, paa Grund af at Sessjonen var saa langt fremrykket. Det følgende Aar, nemlig i forrige Sessjon, blev Sagen indbragt her i Folkethinget, hvor den blev underkastet en 1ste Behandling, hvorefter der angaaende den blev nedfat et Udvalg, bestaaende af 7 Medlemmer, og dette afgav en Betænkning, som vil findes i Tillæget til Rigsdagstidenden for forrige Samling, Sp. 457—86, hvorimod Sagen ikke da kom videre. Dette havde sin Grund i, at denne Udvalgsbetænkning først blev afgiven langt hen paa Samlingen, hvilket atter for en-